

Sted. Jeg skal derfor ganske henstille til det ærede Thing, om det vil foretrække den af mig under Nr. 1 eller den af tvende ærede Medlemmer under Nr. 2 foreslåede Medaction. Det er, som sagt, kun i det af mig fremhævede, vistnok meget sjældent forekommende Tilfælde, at der vil kunne komme nogen Afvigelse frem, og jeg vil være tilfreds med, hvilket af de tvende Forslag det ærede Thing vil vedtage. — Jeg har imidlertid for det Tilfælde, at det ærede Thing skulde foretrække det af de tvende ærede Medlemmer stillede Forslag, til et Par enkelte Punkter i samme, stillet tvende Underændringsforslag, som i mine Dine ville medføre en kjendelig Forbedring af Forslaget. Saaledes som Forslaget under Nr. 2 lyder, giver det nemlig et bestemt Tilfagn om, at enhver Embedsmand, som bliver afskediget paa Grund af Embedsforseelser, naar disse kun ikke ere af den Bestaffenhed, at han derfor forbyrder sit Embede, skal have Pension, og Forslaget bestemmer dernæst, saaledes som det sidste Ord i samme ere affattede, at, indtil denne Pension er fastsat ved Lov, skal han vedblive at nyde mindst  $\frac{2}{3}$  af den fulde Pension. Dette vil jo kunne have tilfølg, at en saadan Embedsmand paa Grund af Uenighed mellem Regjeringen og Rigsdagen eller mellem de to Thing indbyrdes vil kunne vedblive at nyde  $\frac{2}{3}$  af sin Pension meget længere, end han bør, og det er der, troer jeg, Grund til at forhindre. Naar en Embedsmand har forseet sig paa den Maade, som i Forslaget er omtalt, saa maa han vide, at hans Pensionsret egentlig er fortabt, og at det er muligt, at hans Forseelse kan findes at være saa grov, uagtet han ikke kan dømmes fra sit Embede, at han dog ikke opnaaer nogen som helst Pension. Det er vel, kan det synes, en temmelig streng Bestemmelse, men den er ikke mere end retfærdig. Og, forsaavidt dernæst de  $\frac{2}{3}$  af Pensionen skulle ophøre at være hans Ret, saasnart Lovforslaget om hans Pension er forelagt Rigsdagen, maa det bemærkes, at Regjeringen jo selvfølgelig, naar der ikke er saadanne Forhold tilstede, som f. Ex. en sær Paastaalighed fra dens egen Side, men Lovforslaget strander paa Grund af tilfældige Omstændigheder, altid vil kunne være vis paa,

at den kan udbetale ham en rimelig Pension ogsaa fremdeles paa forventet Tillægsbevilling. Det forekommer mig dermed, at Hovedsagen, at det Afgjørende maa være, at, naar det paagjældende Lovforslag er forelagt for Rigsdagen, saa ophører derimod hans Ret til Pension. Dette om de to Underændringsforslag, som jeg har stillet til Nr. 2, saafremt det ærede Thing skulde ville foretrække dette fremfor mit Forslag under Nr. 1. — Hvad angaaer det Forslag, som det er stillet under Nr. 3, saadant antager jeg, at jeg egentlig allerede ved 2den Behandling har udtalt mig tilstrækkelig om det Bæsentlige i samme. Jeg skal imidlertid med Hensyn til samme endnu tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, at det formeentlig ikke er stemmende med almindelig Retfærdighed, naar en Mand har en Ret, at da denne Ret kan berøves ham paa Grund af et subjektivt Skjøn af en enkelt anden Mand. Men det er dette, som vil blive Tilfældet efter Forslaget under Nr. 3. Efter det vil det nemlig, for at en Embedsmand kan miste sin ubestridelige Pensionsret — og derved lide han, som jeg for bemærkede, baade et Formue- og et Uroestab — være tilstrækkeligt, at han af Regjeringen findes uskicket til at forblive i sit Embede paa Grund af visse Aarsager. Han kan altsaa miste sin Pensionsret ifølge en ganske enkelt Mand's Skjøn, forudsat at Hans Majestæt Kongen ikke derimod gjør nogen Indsigelse. Det maa jo herved ogsaa bemærkes, at der tillige kan være Spørgsmaal om, hvorvidt den Forseelse, for hvilken en Mand afskediges, er ham tilregnelig eller ikke, og dette skal altsaa ogsaa kunne afgøres ved en Enkelt's Skjøn. Men jeg vil dog tillade mig at henstille til det ærede Thing, om ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt en saadan Handling eller en saadan Forseelse er en Mand tilregnelig eller ikke, ikke netop er et Spørgsmaal, som i mangfoldige Tilfælde kan være meget vanskeligt at afgjøre, og med Hensyn til hvilket der kan være megen Anledning til at give Vedkommende al Leilighed til at forsvare sig for mulig at godtgjøre, at den begaaede Feil ikke kan være ham tilregnelig, idet han f. Ex. har været syg eller lovtig